

Entrevista amb:

Ernest Benach

“Vivim en una societat massa còmoda”

L'Ernest Benach i Pascual (Reus, 1959) és president del Parlament de Catalunya des de 2003, càrrec en el qual va ser reelegit el 2006. Exerceix la política des del 1980, moment en què es va iniciar als Nacionalistes d'Esquerra. Posteriorment, va ocupar l'escó de regidor a l'Ajuntament de Reus entre 1987 i 1999 per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i és diputat al Parlament des de 1992.

Juntament amb altres companys i companyes, va fundar l'AE La Mulla a la seva localitat natal el 1977. Va exercir-hi com a cap i avui és pare de tres nois del cau de Reus. A més, ha format part dels òrgans de direcció d'Escoltes Catalans i, a escala internacional, ha representat els parlamentaris catalans en tres assemblees de la Unió Parlamentària Escolta Mundial (WSPU),

la xarxa internacional que promou iniciatives legislatives en pro de l'escoltisme.

La vida associativa ha estat una part important de la seva formació com a persona. A més d'escolta, ha estat participant actiu a la colla casteller dels Xiquets de Reus, entitat que també va contribuir a fundar el 1981.

L'escoltisme educa en la responsabilitat individual i en la implicació social, i ho fa a través de la vida en la natura, de l'aventura i de la formació del caràcter. Però la nostra societat embolcalla cada cop més els nois i noies en cotó fluix eliminant l'aventura i el risc, i creant un entramat normatiu que ofega les eines educatives del moviment escolta.

L'any 2002, l'avui president del Parlament va prendre la iniciativa parlamentària de reivindicar que l'escoltisme necessita d'un marc normatiu propi que li doni reconeixement i suport. D'això han conversat amb ell la presidenta d'Escoltes Catalans, Marina Gay, i el president de la Fundació Escolta Josep Carol, Eduard Vallory.

"Crec que la llei de reconeixement i suport de l'associacionisme educatiu serà una realitat"

Eduard Vallory (EV): *Com a President del Parlament, i havent participat en tres assemblees de la Unió Parlamentària Escolta Mundial, ¿quina utilitat creus que té el vincle parlamentari amb els escoltes?*

Ernest Benach (EB): En les tres reunions que he assistit (Filipines 1997; Polònia 2000; Egipte 2003) he copsat la importància d'aquesta vinculació, que existeix en més de vuitanta països. A Àsia, per exemple, té una força increïble. La funció d'aquesta relació és fer de pont, no només sobre polítiques de joventut o educatives, sinó també en polítiques de medi ambient, de cooperació, etc. El que cal és que sigui una xarxa de parlamentaris sensibilitzats amb la tasca educativa i ciutadana de l'escoltisme, com els sis parlamentaris que vam visitar la Jamboree mundial aquest estiu. Ha d'haver-hi sentiment, perquè s'hi cregui, i això no és fàcil.

Marina Gay (MG): *Aquesta vinculació es deu percebre diferentment depenent de la realitat sociopolítica de cada país i de l'escoltisme que hi ha.*

EB: És cert. En aquests països l'escoltisme té una força molt elevada, és de les institucions més importants que hi ha, amb milions o centenars de milers de membres, fins i tot amb una vinculació directa amb l'escola. Des d'aquest punt de vista, té una dimensió totalment di-

ferent. Lògicament, en tant que té molta més gent, també es nota en l'acció política. Allà el reconeixement governamental de l'escoltisme és molt superior al que hi ha aquí i a la resta d'Europa. Jo recordo molt les experiències positives que vam viure veient com funcionaven, amb un fort compromís social. Són països on hi ha misèria i l'escoltisme no es limita a fer els caus el dissabte. Són un referent en molts casos, i el nivell de compromís que tenen és espectacular.

MG: *Potser això contribueix a la vinculació dels joves amb el moviment. Fins a quin punt aquesta vocació de servei tan gran que hi ha en molts països no fa que hi hagi una participació molt més alta de joves?*

EB: Com a pare d'escoltes, i com a antic cap, tinc la impressió que a casa nostra l'escoltisme elimina en gran part el risc i l'aventura del nostre imaginari, com a conseqüència d'una societat massa còmoda. Però l'escoltisme és aventura, i ha de tenir un component de risc i un component de compromís. No pots anul·lar una sortida perquè està plovent o fa fred! És obvi que risc no significa posar en perill els xiquets, però d'aquí a acomodar-nos i fer les coses tan fàcils...! Això és culpa de tots, començant per la tendència superprotectora dels pares. Però hauríem de deixar més marge de maniobra. Un element fonamental per a l'educació vol dir aprendre què vol dir el risc, viure

amb el risc, veure què significa això, l'aventura i tot plegat. Jo recordo haver anat quan era cap amb nanos de l'agrupament a apagar un incendi, o a ajudar en unes inundacions. Evidentment, amb tota la prudència! Però aquest factor era absolutament educatiu, i permetia la conscienciació. Avui això seria impensable. I d'acord que la missió de l'escoltisme no és apagar focs, però sí que ho és formar persones amb empena, decidides, conscients.

EV: *Al món occidental hi ha un discurs sobre l'educació en el lleure que posa l'èmfasi en la seguretat, davant dels qui opten per desenvolupar el potencial educatiu de la vida a la natura. Sembla que l'aposta per la seguretat, per tenir els nens embolcallats en cotó fluix, és la que guanya. Per això, els raids amb els adolescents són il·legals; les travesses són gairebé impossibles pels permisos d'acampada; els focs de camp estan prohibits...*

EB: Això és una mica el gran debat que s'ha de poder afrontar. Ens hem instal·lat en la comoditat de manera permanent, i es fa molt difícil educar en l'esforç, fer que les coses costin de guanyar. És per això que el mètode escolta és un mètode educatiu absolutament vàlid i, a més, necessari per a la societat d'avui, on l'individualisme prima per davant del col·lectiu, on la competitivitat sense cooperació és la norma i on no s'educa en el lideratge. Justament, cal replantejar tot això. Jo entenc que es legisli per a evitar riscos innecessaris i que hi hagi mesures

de protecció dels infants. Però no pot ser que la norma tracti igual l'acció educativa responsable que la inconsciència. Es prohibeixen els focs de camp escoltes, però l'origen del foc al bosc és en incívics i *domingueros*, mai ho ha estat en els focs de camp dels caus. Això és només un exemple d'aquesta generalització que acaba matant tot el que és gras.

MG: *Aquesta generalització que ens perjudica en l'acampada i en tantes altres coses és el que vol solucionar la llei de reconeixement i suport a l'associacionisme educatiu, que vas començar a impulsar fa cinc anys i que sembla que acabarà aprovant-se. Com veus l'evolució del seu debat?*

EB: Crec que serà una realitat, tot i que potser no serà del tot la llei que voldríem per a l'escoltisme. Això és perquè al debat sobre la legislació sobreproteccionista s'hi ha sumat el debat sobre els serveis amb educadors remunerats. Són debats relacionats: el risc amenaça el professional i, per tant, tendeix a reclamar més pes en la seguretat. Trobar l'encaix de tot això no és gens fàcil, però aquesta llei hauria d'aju-

dar a solucionar els dos problemes. Entenc perfectament que als professionals dels serveis se'ls ha de facilitar la tasca i han de tenir condicions de treball adequades. I també que els pares que vulguin educació en el lleure embolcallada en cotó fluix la puguin tenir, només faltaria. Però això no ha d'anar en detriment dels qui vulguin per als seus fills un mètode educatiu com l'escoltisme, basat en la gratuïtat, i que aposta perquè els xiquets s'espavilin, a través de l'aventura i la formació del caràcter, des d'uns paràmetres que han funcionat els darrers cent anys i que avui són presents en milions de persones a tot el món. Això no és contradictori, sinó complementari.

EV: *Estem en una etapa en què es parla molt sobre la desafecció cap a la política. Creus que és circumstancial?*

EB: Jo faig política bàsicament per l'escoltisme. Entre altres coses, però sobretot gràcies a l'escoltisme; com molta altra gent. Justament perquè vaig assumir uns valors que em van impulsar a comprometre'm. Vivim en una societat còmoda per definició, però el món és molt

més complicat que tot això. Fins i tot dins de la nostra pròpia societat hi ha gent amb mancances. Ser capaços d'entendre que hi ha una altra realitat que cal transformar és molt important. Això és fer política, també, i no cal que sigui des d'un partit. Cal fer política en el sentit més noble de la paraula, és a dir, comprometre't amb la teva societat i contribuir a fer-la avançar. ■

"Jo faig política, entre altres coses, però sobretot, gràcies a l'escoltisme; com molta altra gent"

"L'escoltisme és aventura, i ha de tenir un component de risc i de compromís"